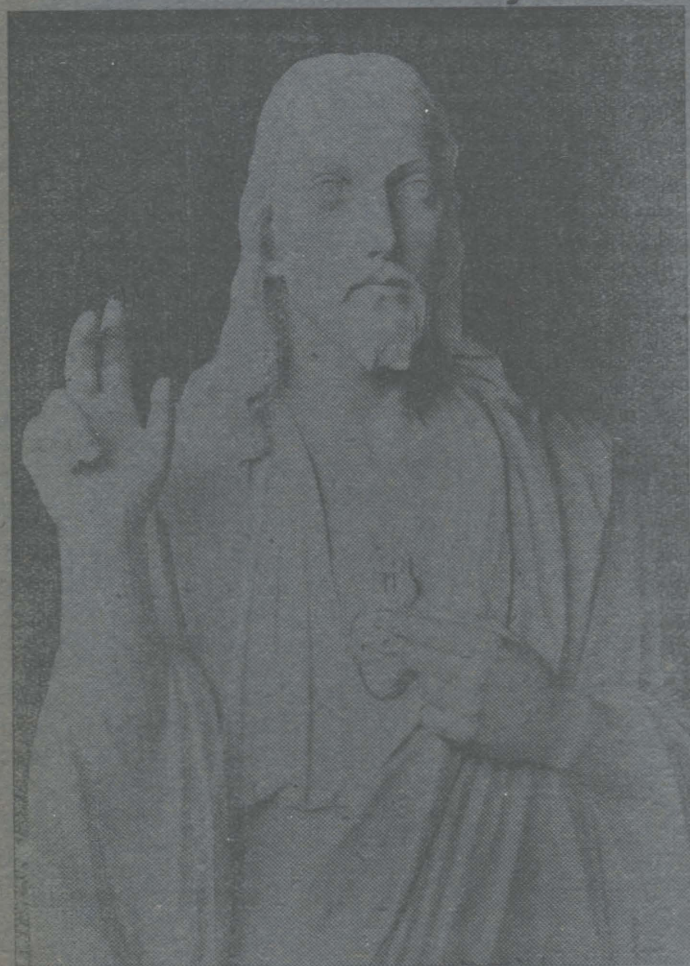

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСА

В Б Р А З И Л І Ї

ЧИСЛО 7.

РІЧНИК XII.

Липень 1940.

Прудентопільський пам'ятник культу Пресв. Серця Ісусового

MISSIONARIO DO SAGRADO CORAÇÃO DE JESUS

Видавництво і друкарня "ОО" Висиліан, у Прудентополіс
diasporiana.org.ua

**„УКРАЇНСЬКИЙ МІСІОНАР
у БРАЗИЛІЇ“**

релігійний місячник для українців
католиків

Виходить кожного 1-го в місяці. Видають оо. Василіяни у Прудентополіс

Річна передплата для:

Бразилії . . . . . 4\$000
Півн. Америки і Канади . . . 50 цт.
Аргентини . . . . . 1 пеза

**„MISIONARIO UCRANIANO
no BRASIL“**

periodico religioso, para os
ucrainos catholicos

Redigido pelos Padres da Ordem
de São Basilio Magno em

Prudentópolis — Paraná

Assignatura annual no Brasil 4\$000.

— (Supplemento do „Pracia“) —

Розкази для Ревнителів і Ревнительок:

17) Подаю до відома, що 2. VI. 1940. р. на празник Пресв. Серця Христового в Прудентопільській церкві 35 кандидатів і кандидаток допущено до ревнительської гідности через зложення торжественної ревнительської посвяти, надано їм ревнительські дипломи й ревнительські медалі. Нові Ревнителі й Ревнительки є слідуєчі:

I. мужчини:

Василь Шимків з Педра Бранки
Демко Турчин з Грамадіньо
Ярослав Здебський з Парані
Петро Зубик з Фазенд
Іван Любіна з Бара Вермельі
Михайло Закалюк з Іваїв
Ілько Гладкий з Інсп. Карвальо
Лев Дзьоба з Мавріці
Ярослав Квасний з Палмітал

III. хлопці:

Іван Миськів з Нової Галичини
Рафаїл Поглод з Унії
Федько Грицюк з Фазенд
Гринько Музика з Фазенд
Емілій Мазур з Едвардо Шавес
Юстин Воліщук з Пікірі
Михайло Крук з Палмітал
Юлій Шмулик з Тіжуко Прето
Павло Дзьоба з Мавріці

II. невісти:

Текля Угрин з Ріо Прето
Маланка Музика з Бара Гранди
Анна Літінська з Ріо Кляро
Текля Дідур з Кандідо Абреу
Марія Суходоляк з Іваїв
Марія Марціник з Нов. Галичини
Анна Багрій з Едвардо Шавас

IV. дівчата:

Настя Навроцька з Сан Жвон
Настя Лабяк з Нової Галичини
Ксенька Василяк з Н. Галичини
Варвара Безушко з Конзул Пол
Володимира Здебська з К. Гомес
Анна Верес з Педра Бранки
Емілія Лапчак з Пікірі
Марія Банах з Маркондес
Михаліна Багрій з Маркондес
Антошка Ребська з Фашини

Крім того 20.-III.-1940. р. в Ріо д' Ареа в С. Катарині ревнительські грамоти одержали: Дмитро Мойса ревн. мужчин, Паранька Мойса ревн. невіст, Марія Мойса реви. дівчат. Дня 26. III. б. р. ревнительську посвяти зложила й одержала ревнительські відзнаки пані Анастасія Пастухова ревн. пань в Уніон да Вікторія.

Новим Ревнителю і Ревнителькам бажаю запалу й успіхів у праці на славу Пресв. Серця Христового!

О. Провідник.

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСА

В Б Р А З И Л І Ї

ЧИСЛО 7

ЛИПЕНЬ, 1940

РІЧНИК XII

Бл. п. Преосв. Др. Діонісій Нарадій.

Дня 14. квітня 1940. року в часі канонічної візитації в Югославії помер великий син Католическої Церкви й українського народу Преосв. Др. Діонісій Нарядій, єпископ крижеваський, бувший адміністратор пряхівської дієцезії й одинокий єпископ самостійної Карпатської України.

Преосв. Діонісія загально називано єпископом—місіонарем. А це не тільки тому, що дуже дбав про місіонарів, а головню тому, що він сам як єпископ був вічним місіонарем. Безнастанно ходив від парохії до парохії, відвідував своїх овечок і заохочував до доброго. Та не все овечки були овечками, часами ставали бараними, а тож і вовками, що чигали на життя свого Владика. Робили це за намовою православних сербів, що ненавидять уніятів і грішми виконують юдину роботу. Багато разів вже були пригтовані підплачені убійники, та замаху на життя святого Владика ніксли не вдавалися. Одного разу попустили віз, а іншим разом розмонтували авто, що серед бігу розсипалися на кусники. Владика опинився в рові, але Бог хоронив свого слугу, що йому нічого злого не сталося.

Преосв. Нарадій був довірним приятелем президента О. Др. А. Волошина й дуже обстоював за Січовиками.

Преосвящений Діонісій часто бував у пск. югославянського короля Александра I. Цей хоч запеклий православний, однак шанував нашого Владика й в многих річах ішов за радою Владика. Нераз чого не могли докона-

---

👉 В Прудентопільській українській церкві від 4. до 11. серпня відбудеться велика св. місія. Просимо всіх членів Апостольства Молитви денно відмовити хоч одне Богородице Діво, щоб та св. місія принесла багато хісна для безсмертних українських душ.

ти хорватські єпископи і їх метроп. бл. п. Преосв. Бауер, це з успіхом полагодив Преосв. Нярадій, бо король уважав його за святого.

Ще цікавіші є для нас його відносини до Св. Отця. Як дуже римські Папи цінити собі цього українського єпископа видно з того, що йому поручали навіть чужі дієцезії, щоб їх упорядкував і рядив не полишаючи своєї. Коли по світовій війні пряшівська українська дієцезія, що дісталася під Словаків, була занедбана, {Святіший Отець посилав Преосв. Діонісія, щоб її відновив своєю апостольською ревністю. Одного разу наш Владика мав дуже великі клопоти в дієцезії й не знав, як собі порадити. Серед молитви з'явився йому покійний Папа Пій X., що в недовзі буде проголошений за святого, і дав йому вказівки, що має робити, а zarazом приказав сейчас іти до Риму. Коли Преосв. Діонісій появився перед Папою, Пій XI. вже знав про все, чого потребує й мав приготовані рішення після вказівок, що їх в об'явленні одержав від Папи Пія X.

Преосв. Нярадій був дуже великим почитателем Матери Божої Неустаючої Помочі. Пресвята Богородиця, як він любив називати П.Д. Марію, була його матір'ю, ідеалом і охороною життя. Тисячі її образків, медаліків і вервиць Покійник роздав між своїх вірних.

Сам особисто поширював добрі книжки і добрі газети. А найбільше дбав о добрі священичі покликання. Десяткам хлопців Він допоміг скінчити гімназійні студії, щоб їх спонукати до священичого стану. Однак в тім був нещасливим, бо ані пята часть тих хлопців не вибрала собі стану священичого. З особлившою любов'ю відносився до ОО. Василіян і при кожній нагоді заохочував студентів вступати до ОО. Василіян.

З Європи пишуть нам, що смерть цього Свяця є загадочна. Значить Преосв. Діонісій мученичою смертю закінчив своє геройське життя, повне трудів і праць для добра св. Католическої Церкви й української Нації. На небозводі української Церкви заблестіла нова зірка, що нам просвічуватиме дорогу до щастя й свободи!

Вічна пам'ять нехай буде невтомному подвижникові українсько-католицької Церкви й вірному синові українського Народу!

Місячне намірення для апостольства молитви

За Євхаристійні конгреси

Євхаристійні конгреси є це величаві зїзди в честь Пресв. Євхаристії. Євхаристійні конгреси є світові, краєві, дієцезійні й парохіяльні, залежно від того, чи на них зїзджаються вірні з цілого світу, чи тільки з якогось краю, дієцезії, або тільки з одної парохії. В склад конгресу входять кількадевні реколекції, конференції, адорації, а закінчується величавим і довгим євхаристійним обходом. До тепер відбулося 34 світових євхаристійних конгресів, а цього року мав би був відбутися 35. в Нісі у Франції. З огляду на європейські війни він не відбудеться.

В цім місяці маємо молитися, щоб євхаристійні конгреси відбувалися якнайчастіше й приносили якнайбільше користи. Євхаристійні конгреси віддають найбільшу честь Євхаристійному Ісусові. Люди віддають її не одинцем або по малих церквах, але публично й явно. На них в особливий спосіб перепрошується Христа за зневагу й гріхи народу, головно за публичні гріхи й згіршення. А задля тої честі й перепросьби, що їх публично віддаємо Євхаристійному Христові, милосердний Ісус дає багато навернень закамєнілих грішників. На тих євх. конгресах приходить багато людей, що бояться явно вступати до боротьби в обороні Божих і церковних прав. Тут вони пізнають, що вони не самі, є нас велика сила. Тут вони вчаться, як треба св. віру визнавати і боронити. На євх. конгресі сходяться люди з ріжних околиць, з ріжних держав і народів. Тут вони чуються дітьми одного Не-

бесного Отця, братами і сестрами Ісуса Христа, тут вони відчувають, що всі є одне містичне тіло Христа, злучені з собою вірою та Пресв. Тілом і Кров'ю Христа.

Євхаристійні конгреси є побідною боротьбою Церкви Христової з антихристом. В цій боротьбі велике значіння має молитва. На це маємо докази у св. письмі й в історії св. катол. Церкви. Вороги бували десятки разів сильніші ніж слуги Бога, а однак не встоялися, бо проти Бога вся сила світу є нічим.

Вкінці Євхаристійні конгреси своєю величавою, великою євхаристійною процесією є тріумфальним походом Христа, Царя й Побідника. На світових конгресах ідуть походом за Євхаристійним Христом сотки тисяч народу, мужчини й жінки, хлопці й дівчата, багаті й убогі, так найбільші пани, як і останні жебраки, люди зібрані з цілого світа, з усіх країв і держав, а всі вони явно перед цілим світом визнають Христа за найвищого свого Пана, Володаря, за найвищий свій ідеал, за котрий вони готові кожної хвили віддати своє життя.

Осанна, слава Христові Цареві!! — несеться тоді зі сотки тисяч грудей, а за ними цей клич повторюють мільйони по цілому світі.

Ах, коли завитає та щаслива хвиля, коли то улицями Києва й Львова понесеться те святе, Осана, Слава!, Коли широкими землями свободної України лунатиме: „Слава Христу Цареві!!“ Молімся, молімся, щоб чим скорше прийшов той щасливий світлий день!

Зваживши великі користи, що їх приносять євхаристійні конгреси ми українці навіть тут в Бразилії, в нашій другій вітчизні, повинні би старатися, щоб чим скорше, може ще цього року, в честь Христа Царя устроїти євхаристійний конгрес католиків українського обряду. Молімся також в тім наміренні.

Місійне намірення: О поширення тих діл, що причинюються до священничих і монаших покликань. Де нема священників, там є багато злочинців, поліції і криміналів. В нинішніх часах всюди великий брак священників. На жаль ми українці маємо найменше священників, а до того маємо багато слуг антихриста, що воюють проти своїх священників.

Наше намірення

За Українське Духовенство в Галицькій Україні

Небавком після приходу большевицької, так званої „Красної армії“ до Галицької України, дня 10 жовтня о восьмій годині ввечері, з Львівської радіовисильні, на хвилях етеру понеслися оці слова: „Пролетарі всіх країв єднайтесь! Товариші й, товаришки! Ми почали нове життя! Одначе, щоб сповні здійснити його, мусимо ще розправитись з релігійним забобом і з ворожим націоналізмом. Тому заявляємо, що першим і найбільшим ворогом нового пролетарського життя є Андрей Шептицький, Митрополит. Від сьогодні всі його добра належать до нас. Заявляє також, що непримиримими ворогами й обманцями українського робітництва є українські єзуїти — Василіяни. Зрадниками, запроданцями, бандитами й ворогами українського пролетарного люду є теж всі українські націоналісти та й всі Ундівці. Їм усім виповідемо війну на життя і смерть“.

І почалася війна. Першою жертвою став Князь нашої української, Католицької Церкви, Митрополит Андрей Шептицький. Його, що для українського народу стільки добра вчинив; Його, що стільки добродійних заведень своїми засобами оснував і удержував; Його, що своїми жертвами виобразував стільки української молоді, квіту народу; Його, що ніодного вбогого не відправив без помочі; Його, що стільки натерпівся для українського народу за двадцять літ польської неволі; Його, якого весь український нарід так сердечно полюбив; Його назвали більшовики зрадником, ворогом того народу; Його позбавили прав і всіх Його дібр. Його вдруге вже московські запродавці зробили в'язнем. (Кажемо вдруге, бо в часі світової війни до 1918. року царська Росія увязнила була нашого князя Церкви і тортурами хотіла Його забити).

Подібно вчинили теж із другим нашим Владикою, Преосв. Григорієм. От цього сивоволосого, похилиного вже від праць і трудів старця, жидки, більшовицькі міліціанти, пізними ночами водять і цілими годинами переслухують.

Справді й. В. Катамай в Новім шляху описує, що тепер Високопреосвященному Метрополитові і всім нашим Владикам троха ліпше поводиться, що вони всі здорові, щодня приймають відвідини своїх вірних, майже що неділі правлять Архіерейські Служби Божі, а нарід горнеться до них, як добрі діти до своїх батьків. Про Преосвященного

навіть Коцеловського, рідного брата покійного О. Коцеловського місіонера в Бразилії і Аргентині, пише, що большевицькі жиди прийшли до нього на ревізію. Преосвящений їх вигнав з палати. І про це довідався військовий командант, зложив Преосвященому візиту й перепросив за нетакт ревізорів. При відході прибив на дверях палати картку з заборонаю турбувати Владика.

П. Катамай далі пише: „Подаю вісті про Владик, а головно про Метрополита, щоб вказати на їх витривалість на своїх постах тоді, як політичні провідники оставили народ і вивтікали. Це теж очевидно не кидас злого світла на тих провідників, їхня утеча була самозрозуміла і доцільна. Підкреслюю тільки, що осамітнений народ має опіку своїх Владик, які скріплюють його віру в Божу поміч і світле призначення України. Ми можемо тільки радіти, що всі Владики здорові й можуть з такою жертвенністю сповняти свою місію, та молитися, щоб ласка Божа була постійним жерелом їх здоровля, життя й витривалости.“

Нема найменшого сумніву, що теперішні маленькі уступки большевиків це тільки обережність і хитрощі, щоб проти себе до безміри не огірчувати всея і так ворожо настроений народ. Впрочім тепер час воєнний, де вся увага звернена на заграниччя. Большевики не чуються невинними, а знають дуже добре, як їх українці люблять. Тому й стараються, хоч в чімсь зробити уступки. Але найно мине небезпека, тоді червоний антихрист покаже свою злобу і жорстокість.

Жидки, більшовицькі донощики спричинили, що в одному місті 17 духовників поставили москалі під мур на розстріл. Одна хвилина й усі до одного невинно були б полягли. При ласці Божій уратував їх спирт молодого священика.

В місті З. тричі вели священика на розстріл. І певно був би зпав жертвою, якщо не строжили б його Парохіяни.

У селі У. над Сяном прийшли міліціанти жиди із крісами до церкви. В часі коли правила св. Безкровна Жертва, підчас великого входу, здержали священика, зробили ревізію й хотіли його забрати, але люди не допустили. Це було 15 жовтня, в неділю. Хто знає, що було б сталося, якщо щиро католицький народ Галицької України не станув би в обороні своїх Духовників.

Не могути нічого вдіяти проти волі всього українського народу в Галичині, взялися большевики на інший спосіб. Почали нищити священиків матеріально.

Від священиків повідбирали їхні й церковні маетки. Тільки на рішуче домагання людей полишили деяким священикам по кілька моргів поля з тим, що сами мусять це обробляти, щоб через те не мали часу займатися людьми. З більшости монастирів прогнали монахів а монастирі позамешкували жиди й московське військо. Священничих дітей не допустили до шкіл. Великі і малі духовні семенарі позамикали, а гімназистів і богословів порозганяли, щоб в той спосіб унеможливити приріст нових священиків.

Спрізь повисилали своїх агітаторів, безбожників. Ці голосно, отверте, явно почали висмівати таїнства св. віри. І словом і письмом по-

чали зневажати священників. Проти них надавали радієві авдиції, а голосники устали на вселюдних площах. На ці авдиції насилу зганяли людей. Біля церков вивішували афіші із різними карикатурами. В селі У. над Сяном вивісили афіш з такою карикатурою: Священик з дзвоном в руках дзвонить зо всієї сили, скликає людей на Службу Божу. Біля церкви, на майдані багато людей. Одні покривляються священникові, інші ідять, пють, а ще інші танцюють і співають. Під сподом написано: „Ми щасливі, коли не чуємо про Бога й не бачимо попа!“ Відважні хлопці, січовики, з обуренням здерли цей афіш.

Люди, хоча держаться св. Церкви більше, як колись, хоча люблять своїх священників і удержують їх краще як перед тим, хоча села навипередки побиваються за священниками, всеж таки на вид такої безбожницької агітації вони безраді, виступати проти безбожників вони не в силі, бо всяка протибезбожницька акція є недозволена й уважається протидержавною.

Така то сумна доля почалася вже з приходом большевиків. А сьогодні значно погіршилася. Певне що деяких священників вистріляли й замучили поляки, ще перед приходом большевиків інші мусіли втікати до Губернаторства, Протекторату, на Словаччину, до Німеччини й Югославії, бо для них місце під „стенкою“ вже було приготоване. Певне, що самі большевики неодного з наших священників поставили під мур і почастивали кулею в лоб, а других вислали на Сибір ніччю вивозили, щоб їх там холодом, голодом і знущаннями добити. Певне це, що багатьох молодих священників забрали до „красної армії“, обороняти „Ідеалів“ радянського союзу. Певне й це, що всі священники виставлені на небезпеку нужди матеріальної, а ще більше на моральні тортури. Певне це, що вони всі простягають до вас свої руки й молять і благають: „Браття і сестри, що в ваших грудях бється ще українське католицьке серце, браття і сестри, що живете на свободних землях обох великих Америк, що свобідно можете визнавати св. католицьку віру, не забувайте за нас. Поможіть нам бодай своїми святими молитвами, Просіть Пресв. Ісусове Серце, щоб своїм Божим оком глянуло на всю Україну, щоб стерло сльози з наших очей, щоб здійміло тяжкі кайдани, щоб скріпило нас у тяжкій боротьбі й заховало на кращі дні.

Преосв. Др. Іван Бучко, бувший Апост. Візитатор в Бразилії дня 29. IV. прибули до Північної Америки. Українці Америки витали Преосв. Владику в найбільшими почестями. У Філадельфії правили архіврейську Службу Божу 5.-V. На це торжество зібралося понад 3.000 українців. — Св. Отець назначив Преосв. Бучка на єпископа помічника для Преосв. К. Богачевського. Преосв. Бучко приняли уряд генерального вікарія й пароха Нью Йорку. В Нью Йорку 12.-V. були прийняті з великою радістю, любовію й пошаною всіми українцями.

Рансарія Сорокабана: Антин Олійник зложив на фонд Місіонаря 3\$000. — **Есперанса: Н. Н.** на окрасу міс. 1\$400.

Св. священомуч. Атиноген

(16-го липня, вступник і ввір до наслідування)

Св. Атиноген жив в селі Пидахтоні, недалеко Севастії за часів Діоклітіяна. Як єпископ побудував маленький монастир, що в нім проживав разом з десятьма своїми учениками. Коли на розказ цісаря Діоклеціяна прибув до Севастії лютий мучитель Филомарх, сейчас вислав він відділ війська, щоб увязнити Єпископа й його братію. Як військо прийшло до монастиря, св. Атиногена не застали дома, тому звязали всіх його учеників, повели до міста й заперли їх у темниці. Св. Атиноген довідавшись о тім, сам прийшов до Севастії, щоб боронити християн. Його увязнили й заперли разом з учениками. Цілу ніч перебули вони на молитві кріплячися в св. вірі, щоб на другий день відважно стати перед судом. Слідуючого дня Филомарх приказав їх мучити всякими способами. Били їх без милосердя, драпали тіло залізними гаками, а рани полили свічками. Коли ж всі кріпко трималися св. віри, мучитель приказав усічи їх мечем. Св. Атиногена велів відпровадити до монастиря й там стяти йому голову. Святий серед гарячої молитви спокійно піддав голову під катівський меч, а душа його відлетіла до неба дня 16. липня 296. року.

Смерть св. Атиногена й його священиків най нам пригадує нашого Преосв. митроп. Андрея, наших єпископів і наших священиків, що терплять переслідування під більшовиками. Молімся, щоб наші мученики були вірні Богові й св. Церкві. О св. Атиногене, вимолі в Бога, щоби скоротив страшні дні переслідування в Україні, щоби наші єпископи й священики могли свобідно працювати для дочасного й вічного добра українського Народу.

Діточа Ревнителька Маруся.

Нині вже її нема між живими. Однак її струнка дівоча постава, бліде лице й лагідні очі живє записалися в моєї пам'яті. Була вона довьякою українського народу під Карпатами, похо-

дила з села Мале Березне, а називалася Маруся Касардівна.

Хотіла бути Сестрою, задля слабого здоров'я не прийняла її. Стала учителькою ручних робіт дівчат і вчила в кількох селах березнянського округу. Цілою душею була віддана поширюванню любови до Пресв. Серця Христового і до Преч. Діви Марії, в діточих душах, начеб предчувала, що не довго житиме на цім світі. В кожній школі, де вчила, без огляду на те який був директор і учителі, вона попри ручні роботи (життя, вишивання, гафтування) багато говорила дітям про любов П. Серця Хр., про Апостольство Мол. По урядових годинах вела дітей до церкви або під хрест, разом з ними клякала, молилася й співала. По короткім часі записувала дітей до Апостольства Молитви й творила діточі кружки. За свої власні гроші купувала дітям молитвеники, образки, а навіть убрання, щоб тільки діти могли ходити до церкви, до св. Причастія. Сама з ними приступала до Евхаристійного Христа, з ними молилася. За малими дітьми пішли старші дівчата, а далі й їхні мами. В слід за тм наступало відродження цілого села. Так було в М. Березнім, Забродю, Заусині, Солі й багато інших селах.

По якімсь часі Маруся зачала хорувати. Троха хорувала, а троха вчила. Вкінці сухоти костей звалили її до ліжка. Мучилася вона понад рік, нераз серед страпних болів і 40 ступеневої гарячки. Хотіла жити й працювати для Христа, але Христос домагався жертви життя. Вона цю жертву принесла як просьбу о поширення любови до Пресв. Серця Хр. і Преч. Діви Марії в наших народі.

Змерла 1938 році. Тіло її спочиває в Малім Березнім на Карпатській Україні, а її дівоча душа тішиться небезною славою та молиться о визволення свого народу з під малярської неволі.

Замість посмертного віночка на гріб діточої ревнительки Марусі най бумуть ці стрічки від І: о. Провідника.

Дівчата, учителька українських дітей! Вам Г. Бог і родичі повірили найцінніший скарб народу, невинні душі. За них здаватимете найостріший рахунок перед Всевишнім Суддею. Горе й тисяч разів горе вам, коли згіршите одного з тих малих! А противно Вас чекає велика нагорода, коли дітей навчите любити Бога й Марію, коли їх навчите Богові служити, коли дітей навчите біблій, катехізму і свого обряду. Коли дітей провадите до Апостольства Молитви, з ними робитимете збори, будете учасниками особливого Божого благословення. (Це 11. обітниця Серця Хр.)

Пр. Евхаристія потіха терплячих

Кожна людина має свої праці, труди й терпіння. Але ці малі терпіння, що їх денно зазнаємо, Бог зсилає на нас зо своєї безмежної любови й доброти. Він zarazом додає нам сили зносити їх терпеливо, щоб тим способом улекшити нам страшні муки, що нас чекають по смерті в чистилищі.

Тіло Христове, скріпи мене!

Коли до твоєї хати загляне біда, коли понесеш якусь втрату, тоді ти терпиш, твоє серце крається з болю, ти зажурений, сумний, питаєш себе: Хто б мене потішив? Хто б мене розрадив і поміг терпіти?

Де я найшов би таку любячу особу, що допомогла б мені в так великій біді? — Ні! Не шукати тобі потіхи між людьми! Не скаржитися перед сусідами! Не нарікати на біду! Це все на ніщо тобі не придасться. Дуже часто сусід замість потішити, засмутить тебе ще більше. Тому не вагайся, але біжи чим скорше до церкви. Там в убогим кивогі з любови до нас замешкав Ісус Христос. Сам опушений всіми, чекає з дня на день, чи хто не прийде просити помочі, Він радо вислухає, потішить і pomoже. Але на жаль, кілька то людей забувають на Нього. Прийди, розкрий своє зболіле серце і розкажи Йому всю свою біду, пожалуйся перед Ним, проси помочі! А Він, що так довго ждав на тебе, повний любови, доброти й милосердя, дуже радо вислухає тебе, потішить, покріпить і осолодить твою біду, і додасть тобі сили до життєвої боротьби. І тоді вийдеш з церкви повний вдоволення, відваги до боротьби з труднощами і з охотою до праці; тоді ти будеш вповні щасливим.

Н. Ш.

В Куритибі в церкві ОО. Василіян, (Rua Martins Afonso 460), що неділі й свята в Службі Божій в українсько-катол. обряді. Нашим обов'язком є бути на Службі Божій.

Дуга — Прообраз Марії

За потопу Ной й його родина були захоронені в кораблі. По цілорічній плавбі вийшов Ной з родиною з корабля і приніс Г. Богові жертви подяки. Г. Бог заключив з Ноем завіт.

І сказав Г. Бог „Ось вам знак завіта, що я заключив між мною а вами й з усякою душею по всі роди. Дугу Мою ставлю в хмарах щоб вона була знаком завіта між Мною й землею. Як наведу хмари на землю, то й дуга моя появиться в них. І згадаю завіт мій, що заключив я між Мною й вами, зо всіми живучими єствами на землі, потопом більше ніколи не каратиму світ.“ (Битія 9. 13-15.)

Отже дуга, райдуга, красуня, або веселка, як її наш нарід називає, є знамям миру, спокою між Богом і людьми. Передтим гріх і безаконня панувало на цілому світі, а вслід за тим наступила страшна кара. Неприязнь між Богом і людьми дійшла до найбільшої міри, Г. Бог вигубив цілий рід людський, винявши Ноя з родиною. Тепер появилася на небі дуга, знак, що справедливий гнів Бога вже устав, настає час миру і згоди між Богом і чоловіком. До появи Пресв. Богородиці рід людський увесь був погружений до гріха первородного винявши Непорочну й Її Сина. За цей гріх гнів Божий тяжів над землею, небо було замкнене, а пекло відчинене. Нині маємо знак в небі, що його бачив св. Іван в обявленні (12 1): Діва одіта в сонце, овінчана 12 зіздами, а місяць під Її ногами, це знак вічного миру між небом і землею, між Богом і людьми. „Радуйся Дуго небесна, бо з Тобою ми більше не боїмося потопу; радуйся, бо Тобою спасся останок синів Адамових“. (Акафіст Неп. Зач. ікос 4.)

Дуга є знаком другого завіту, ша його заключив Г. Бог з Ноєм. Перший завіт заключив Г. Бог з Адамом в раї (Битія I, 28-26; II—16, 17), а потоп був карою за його незаховання. Другим завітом, Г. Бог в особливший спосіб бере в опіку життя людини, чоловікові видає землю зо всіми її богацтвами та благословить рід людський. Чоловік обіцює заховувати ввесь закон Божий і нову заповідь: не їсти сирового мяса з кровю. Пречиста Діва Марія є нам пригадкою Нового Завіта, що його заключив Бог через Її Сина з людьми. Г. Бог взяв чоловіка в особлившу опіку, підніс його до стану надприродного принявши за свою дитину, наділив особлившими ласками, віддав йому до ужитку всі скарби Катол. Церкви. За те чоловік має Богові вірно служити і заховувати нову заповідь любви.

Дуга має також пригадувати Богові його завіт з людьми, щоб був милосерний і більше людей не карав цотопом, як це сам Г. Бог виразився в св. Письмі. Преч. Діва Марія в небі є посередницею між Богом і людьми, Вона здержує справедливий гнів Божий, щоб карами не мстився над людьми, а своїми молитвами стягає Боже благословення, немічному чоловікові випрошує ласк, щоб вірно заховав Новий Завіт.

Крім того дуга є чудово красною. Білі лучі сонця виступають в чаруючій красі. Лучі божої любви, що падають до душі Пречистої, виступають в ній в чудово гарній красі всіх чеснот в героїчнім ступені. Дуга взноситься над землею, є її окрасою й всіх чарує своєю красою; так само і Непорочна—Благодатна Богородиця своєю славою, святістю й гідністю взноситься понад небо і землю, всіх чарує красою своєї душі й невеличністю бесної слави вкликує поклін гіпердулії, однак лишається донькою роду людського та його прикрасою.

Тому то, коли пе дощі дивимося на чаруючу веселку, най вона нам пригадає Непорочну й повну ласки Марію, могучу заступницю і посередничку між Богом і землею.

З вервицею в руках (7)

Ще маленькою дитиною водили мене родичі до прудентопільської церкви. Мені впало в очі, що монахи витягають з кишені ланцюшок з кульочками, тримають його в руках, поволи пересувають і все щось шепчуть. Пояснили мені, що це вервиця. Цю, в той час загадочну для мене, вервицю, спостерігла я теж в руках Сестер. Листилася я коло мами й просила, доки не вимантила, що й мені купили вервицю. Радість була безмірна; я мала те саме, що я бачила в руках Отців і Сестер. Мама мене навчили молитись на вервиці й сказали, що вервиця є мечем проти всіх нападів душевного ворога, нею можна випросити всі ласки для себе і для других.

Коли я тільки троха піросла, зрозуміла я, що в нашій родині є велике нещастя. Ціла родина була щиро побожна, всі ми ходили до церкви, гарячо молилися, часто приступали до св. Причастя. Однак була в родині одна особа, що ми її всі дуже цінили, дуже любили, завдячували їй багато добра, а та особа про церкву, про священника ані чути не хотіла. Це була страшна рана нашої родини, що всіх боліла. Я собі все представляла в своїй маленькій голівоньці, що нечиста сила все крутиться коло тої дорогої нам особи й хоче її забрати до пекла. Кільки молитов взнеслося з могого малого серця за навернення тої особи.

Одного разу підходжу я до мами й питаюся:

„Дороженькі Мамусю, ви мені сказали, що вервиця є духовним мечем, чи не могла б я тим мечем відігнати злого духа з нашої родини?“

Мама відповіли:

„Так донечко, можна відігнати, але тільки тоді, коли будеш дуже доброю й щодня молитимешся на вервиці за їх навернення“.

Я постановила день в день відмовляти вервицю і жертвувати за навернення дорогої нам особи.

Минали місяці, минали літа, я покінчила школи, стала учителькою, пішла на посаду далеко від рідного дому. Але свою постанову з дитячих літ, я ніколи не забула, ще й других просила, щоб молилися в моїм наміренні. Нераз бувало клякала я з дітьми під хрест і з ними відмовляла вервицю. Бувало часами перед сном прѣгадаю собі: „Вони вже такі старенькі, такі хорі, а вже літами, літами не сповідалися. Що буде з їхньою душею?“ Беру тоді вервицю, клякаю коло ліжка і пізно-пізно в ночі серед плачу і зітхань перебираю зернятка вервечки, шепчу одне Богородице за другим, щоб випросити навернення закам'янілого грішника.

Одного разу дістаю з дому листа. Читаю раз і другий наче з радості не розумію, читаю й очам своїм не вірю.

„.....Останніми часами цілком змінилися. Ласка Божа вже так далеко їх переробила, що навіть попросили священика, щоб висповідатися. Вчора в нас були Отець, їх висповідали, запричащали. Вчорашній день належить до найкращих днів у нашій родині“.

А для мене один з найкращих днів був той, коли я довідалася, що мої довголітні молитви вислухані, коли життєво переконалася, що вервиця є непобідним духовним мечем проти всіх затій душевного ворога. Християнин без вервиці це жовнір, що стоїть на полю завзятої битви, сам без оружжя. Молитвою на вервиці зможемо навернути не тільки одну особу, але цілі родини, цілі краї. Тільки молимося широко, з непохитною надією й гарячою любов'ю! Вервиця всесильна!

З ЦЕРКВИ Й СВІТА

Український конгрес відбувся 24. 5. 1940 у Вашингтоні. Було праявних 805 делегатів і 290 гостей. Богу дякувати за таку консолідацію українських сил в Америці. Коли ми того дочекаємося?

О. Петро Котович ЧСВВ. аскетичний письменник і перевадчик на українську мову багатьох книжок по упадку Карп. Українці якийсь час замешкував в Хорвації, а тепер працює в Канаді.

Німецькі війська 15. VI. заняли Париж, перервали лінію Мажино, вже заняли половину Франції. Французи змінили уряд. Новий уряд Петена 17. VI. через Генерала Франка попросив мира у Гітлера. Тоді Гітлер зіхався з Мусолінієм, щоб обдумати умовини миру й дня 20. VI. подиктували умовини примирія, тепер ще тягнуться переговори.

Французька лінія Мажино, що її німці здобули, це є ряд підземельних дуже укріплених трердинь. Їх будова коштувала 500 мільонів франків або на наші гроші 10 мільйонів контів значить: 10.000.000:000\$000.

Італія 10. VI. вступала до війни з Францією. Обі сторони прирікли, що з огляду на св. О. Папу, Риму не будуть бомбардувати.

Совіти 15. VI. напали на Литву, Латвію й Естонію і ці держави підбили під свою бласть.

Бразилія у відношенні до воюючих сторін відноситься з найбільшою нейтральністю й домагається від своїх горожан, щоб навіть в приватних бесідах не остоювали за одною стороною й не нападали на другу.

Польського війська на Венгрії є ще 70 тисяч, як подає Наш Клич з 25 V. 1940. Перебувають вони головно у військових таборах, в Кривій і Варію Лопоші, де колись були концентраційні табори для січовиків. Польські офіцери в збірваних військових уніформах мандрують по краю й жebraють кусника хліба від українського селянина. А 16.000 польського війська втіло з франції до Швайцарії. Болешеники вислали 90.000 поляків з Галицької України на Сибір.

ПОДЯКИ (ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ)

Жертви зложені при подяках ідуть на удержання бідних студентів, що бажають стати священиками.

Віла Пато Бранко: *Ева Дубина* Ще в лютім і марцю 1939 року мала я в устах і горлі прищі, які не можна було вилічити. Я удалася з прозьбою до НС. Ісусового і Матіньки Божої Неустаючої помочі. Вже рік минув, а моя слабість не виртає, за це складаю найщирійшу подяку. Коли моя сестра була стратила розум, ніяких піків не хтіла пити, бо казала, що це чари. Мені це написали, я постановила молитись до Матіньки Божої, доки не почую, що вона здорова. Я не завелася сестра виздоровіла. Також дякую за виздоровлення одної особи. Дякую св. О. Николаю і св. Йосафатові за всі ласки отримані в цілім році. Дякую НСІ. Пр. ДМ. і всім Святим за охорону Сина з каліства руки. — *Анна Красняк* дякує МБ. за визд. знуки. — **Ітапетінінга:** *Н. Н.* Прошу помістити подяку Пресв. Серцю Хр. Преч. Діві Марії, бо 6 місяців не було дощу, був страх і смуток, води повисихали. Спиритисти викликували духів, а дух їм казав, що цілий рік не буде дощу, бо посуха прийшла з Ріо Гранди. Та Бог вислухав молитов нас грішних людей і післав благодатний дощ. Мою подяку прошу помістити в Місіонарі, най люди такой знають де іти і кого просити помочі. — **Антоніна:** *Петро Бураковський* дяк. НСХр. ПДМ. і св. Никол. за ласку виздор. 5\$. — **Вікторія:** *Марія Жира* дяк. ПСХр. ПДМ. св. Йосиф. за виздоровлення родичів. 500. — **Гонсалвес Жуніор:** *Стефка Галицька* дяк. МБ. Гошівській за виздор. з тяжкої недуги. 1\$. — *Текля Гулик* дяк. Преч. ДМ. за визд. з недуги очей 1\$. — **Ірасема:** *Іван і Стефанія Дмитрів* дяк. ПСІ. ПДМ. Анг. Хор. і св. Петр. за щасливий поворот сина з війська. 1\$ — **Івай:** — *Дмитро Говда* складле подяку НСХр. і Преч. ДМ. за щасливі дні й ласки в часі св. місії. 1\$. — **Кальмон:** *Анна Седор* дяк. НІС. МБ. за визд. хлопця 1\$. — *Анна Іванчук* дяк. НІС. МБ. за визд. хлопця. 1\$. — **Кандідо д' Абрев:** *Н. Н.* дяк. МБ. св. Йосиф. і Анг. Хор за охорону від нещастя й за інші многі ласки. \$400. — **Кебрадентес:** *Н. Н.* дяк. НСІс. МБ. за виздор. двох осіб з тяжкої недуги і за виратування хати від вогню. 5\$. — *Н.Н.* дяк. НСХр. МБ. за виратування хати від вогню. 1\$. — **Мавріца:** *Зофія Малко* дяк. МБ. СХр. за визд. мами. — **Маркондес:** *Григорій і*

Анна Кумецькі дяк. ПСХр. ПДМ. св. Волод. за щасливий поворот сина з війська. \$500. — *Юлія й Йосиф Кумецькі* дяк. за відбуття вел. дев'ятиці. \$500. — *Павліна Банах* дяк. за себе й за дітей за відбуття вел. дев'ятиці й за всі ласки отримані в цілім житті. 4\$. — *Папандуа Анца Кушла* дяк. СХр. МБ. за визд. дитини. 1\$. — *Петро Любачевський* дяк. НСХр. МБ. за всі ласки. 1\$. — *Педро Бранка: Анна Верес* дяк. НСХр. МБ. за визд. мами. 1\$. — **Ріо д'Арея: Андрій Мойса**, дяк. ПСХр. ПДМ за вислухані молитви й одержані ласки, також дяк. св. О. Ник. св. Йоаким. за вислухані молитви \$400 — **Куритиба: Володимир Пясецький** дяк. ПСХр. за вислухані мол. 2\$. — **Р. Вулиця Анна Стручок** дяк. НІС. МБ. св. Йосиф. св. о. Никол. і св. Антонієві за одну ласку. — *Ірина Сосатенко* дяк. ПСХр. МБ. за многі ласки, а особливо за св. місію і за вступлення синів до Ап. Мол. 2\$.

Упокоїлися

в Бозі

Вісенти Масядо: Дня 8. VI. 1940. р. упокоїлася в Бозі 29 літ-на рев. Ап. Мол. *Катарина Городинська* з роду Ратушна. Покійна була взірцевою католицькою, доброю жінкою, матір'ю, згідною сусідкою і передплатницею Місіонера. Ціле своє життя пережила зо своїм мужем в найбільшій любові й згоді. Мала 6 синів і 3 доньки. З усіма жила в якнайбільшій згоді й лагідності, всі невістки потрапили її догодити і ніхто ніколи не чув нарікання. Жиючи 44 роки на Вісенте Машадо з усіма сусідами жила в любові й згоді. Тому то на її похорон зібралось багато народу. Покійна походила з села Оріхівці повіт Скалат. Пережила 66 літ, з того в Бразилії 44. — **Ріо Прето: Павло Католік** літ 82, поход. з с. Славітина пов. Підгайці, в Бразилії 44 р. був членом Ап. Мсл, передплатником Місіон. і Праці. — *Анастасія Ковальська*. Ж. Григорія проживши літ 64 з того у Бразилії 31, ур. у с. Лукавиці пов. Броди, 7 дітей, членка до Ап. Мол. і місгоровнителька. — **Барра Вермеля: Анна Кучмий** уп. 22.V. літ 82 походила зо села Покитинці, пов. Рогатин. Була членкою Ап. Мол.

ВІЧНА ЇМ ПАМ'ЯТЬ —o— ПОМОЛІМСЯ ЗА ЇХ ДУШІ.

ПРОСЯТЬ СВ. МОЛИТОВ

Бара Вермиля: А. К. просить Молитов о здоровля. 1\$500. — Одна родина просить мол. о навершення одной особи 1\$. — **Іваї: Дмитро Говда** просить мол. о виздоровлення сина. — **Руська Вулиця: Ірина Сосиненко** просить мол. о одну ласку.

Жертви за Україну

До О. Провідника Ап. Мол. насіло багато листів, в котрих є спис молитов і жертв, що їх заслали перед престіл Божий як благання за самостійність України. Всіх тих молитов і жертв не будемо публікувати однак, щоб показати, що наші гуртки молитви не є тільки на папері, але дійсно розуміють своє завдання, подамо принаймні кілька прикладів.

Сім гуртків молитви шкільних дітей одної колонії протягом 6 місяців за самостійність Батьківщини вислухали 320 Служб Божих, прийняли 288 св. Причастей і 600 духовних св. причастей, відмовили 863 вервиць, 476 хресних доріг, 214 молебнів, 1877 Отченашів, 922 Богородице, відбрали 476 хресних доріг, 1509 посічень, 5288 стрілистих актів, виконали 2904 різних добрих діл, поконувань своїх діточих причастей і забранск.

Одна тільки дитина з того гуртка вислухала 35 Сл. Божих, прийняла 25 св. Причастей, відмовила 40 вервиць, 5 св. годин, 30 молебнів, 100 молитов, 100 актів стрілистих, 20 посічень, і виконала 50 добрих діл. Все це пожертвувала за кращу долю нашої Нації.

Один гурток жінок (7 осіб), що живе далеко від церкви за один місяць пожертвував є різних наміреннях за Україну: 20 вислуханих Сл. Божих, 15 прийятих св. Причастей, відмовлених 160 вервиць, 100 відпустових мол. 110 Отч. і Бог. відправлено 6. св. годин.

Один гурток дівчат: 100 Сл. Божих, 90 св. Причастей, 3000 вервиць, 106 молебнів, 90 посічень Найсв. Тайн, 60 добрих діл і умертвель, 50 св. годин, 40 днів посту. Інший гурток дівчат протягом 2 тижнів: 30 Сл. Б., 23 св. Прч., 12 св. годин, 35 мол. 82 вервиць 15 суплікацій, 105 Отч. і Бгр. 6 пісень, 350 стрілистих актів, 11 добрих діл. Одна тільки дівчина зголосила: 11 Сл. Б., 7 св. Прч., 3 мол., 2 св. год., 3 акаф., 13 вервиць, 300 Отч. і Богор.

Одна родина повідомила, що в місяці маї за визволення України пожертвувала всі свої молитви, праці, жертви й терпіння, крім того щодня всі відмовляли спільно: 3 Отче наш і Богор. за поляглих, а відтак повторювали те саме за ранених, за увязнених і за самостійність. При кінці за всі потреби української Нації відмовили вервицю.

Таких молитовних гуртків у минаючих числах Місіонаря ми вже оголосили 352, а це не всі! Чиж це не сильна молитовна армія перед лицем Всевишнього за самостійність Батьківщини? Ми є переконані, що в будені державці молитва має не менше значіння як оружжя й політика. Не можемо воювати оружжям, за це воємо молитвою й жертвою. Ми побіємо, бо з нами Бог!

Члс.	Дні	Українсько-катол. свята
1	П	Косми і Дамяна безср.
2	В	† Пол. Р. П. Б.
3	С	Якин. муч. і Анат. патр.
4	Ч	Андрея Крит. і Мар. трап.
5	П	† Кирила і Методія ап.
6	С	† Атаназія Атон. преп.
Гл. 7 На утр. Єв. воск. 8 Ио з. 64 На Сл. Б. Ап. в. 124, Єв. Мт. з. 58		
7	Н	8 по Сош. Томи і Акакія п.
8	П	Прокопія Вмч.
9	В	Панкратія свмч.
10	С	† Антонія Печ.
11	Ч	Ольги кн. і Евфимії мч.
12	П	Прокла і Іларія мч.
13	С	Собор Арх. Гавриїла.
Гл. 8 На утр. Єв. вос. 9. Ио з. 65 На Сл. Б. Ап. 128. 334 Єв. Мт. 59 Ио. 56		
14	Н	9 по Сош. Отців Акили.
15	П	† Володимира Великого
19	В	Атиногена і дев. ученик
17	С	Маріни вмч.
18	Ч	Якінта і Еміліяна
19	П	Мекрини і Дя преп.
20	С	† Ілїї прор. (на неділю)
Гл. 1. На утр. Єв. воск. 10. Ио з. 66 На Сл. Б. Ап. 131, 58 Єв. Мт. 72 Л. 14		
21	Н	10 по Сош. Сімона і Івана
22	П	Марії Магдалини
23	В	Трофима і Теофіля мч.
24	С	† Бориса і Гліба
25	Ч	† Успення св. Анни
26	П	Єрмолая свщм.
27	С	† Пантелеймона влмч.
Гл. 2 На утр. Єв. воскр. 11. Ио з. 67 На Сл. Б. Ап. 141 Єв. Мт. з. 77.		
28	Н	11 по Сош. Прохора і Нік.
29	П	Калїніка
30	В	Сїли Сїлуана і пр. ап.
31	С	Євдокима праз.

Питання: Яка різниця між нами а латиниками?

Відповідь: У вірі нема жадної різниці; про це було писано в минувшій числі Місіонаря. Є різниця в обряді. Ми маємо свій український обряд, що його наша церква витворила протягом століть з греко-словянського обряду. Латиники мають свій латинський обряд спільний веім націям.

Питання: Яка різниця між вірою а обрядом?

Відповідь: Віра є суттю нашої релігії, це наче живе тіло чоловіка; обряд є тільки додатком, прикрасою, це наче убрання. Ніхто више не цінить свого убрання від свого тіла й душі, від свого життя. Поза католицькою вірою для нас нема вічного спасення. Але українець католик іншого обряду може бути спасений. Є багато українців католиків латинського обряду, що є добрими українцями. Вибиймо собі з голови, що кожний латиник є поляком. Кожний, що народився в Україні (Галичині), має українську кров, є українцем, тим біліше, якщо також говорить по українськи. Їх уважаймо й називаймо українцями-латиниками, а не поляками. Однак як кожному чоловікові є миле його гарне й дороге убрання, (ми українці маємо свої національні крої й ними дорожимо), так також нам є близький, милий і дорогий наш український обряд. ми його так дуже повинні любити, що радше мали б ми стратити весь свій маєток і життя віддати, віж стратити або змінити свій обряд.